

[Finansministeren.]

til andet end de 5 Mill. Kr. til Sveskerne! Det var det hele, man kunde mande sig op til. Hele den fordævelige, elendige Luksusbeskatning maatte man derimod lade staa. Og hvorfor? Fordi den var nødvendig, fordi man i Virkeligheden ikke kunde møde med noget, der erstattede den.

Jeg ved meget vel, at man i Agitationen stadig benytter den Paastand, at man kan lægge yderligere Skatter paa de store Indkomster og de store Formuer. Det radikale Parti havde en Gang en fornuftig Finansminister, som sagde Sandheden om dette Forhold, nemlig at disse Skatter under Krigstidens og de første Efterkrigsaaers Pres var bragt op til en saadan Højde, at de ikke kunde bringes højere op; og det var ganske tydeligt, at han ogsaa mente, at de var bragt højere op, end det var fornuftigt for en normal Økonomi. (*Dahlgaard*: Det sagde han ikke). Ja, han sagde, at de ikke kunde bringes højere op, og det laa i hans hele Betragtning, at han fandt, at de havde naaet en ganske overordentlig stor Højde, saa det ikke var uden Betænkelighed.

Uden i øvrigt ved denne Lejlighed at komme ind paa en Drøftelse af Formueskatten vil jeg dog i Forbindelse hermed anholde et Udtryk, der faldt baade fra den ene og den anden af de to ærede Oppositionsordførere angaaende denne Formueskat, som gav til de allerbedst stillede — jeg kommer maaske lidt ind paa det, naar jeg skal tale om Finanslovforslaget. Disse bedst stillede, der er kommet saa glimrende over den økonomiske Krise, der har en anselig Formue, som kaster store Renter af eller blot en god normal Rente, lattes jo aldeles ikke ved den gennemførte Formuebeskatningsreform, slet ikke. De, som denne Reform ganske overvejende hjælper, er dem, der har en ringe eller forsvindende ringe eller slet ingen Indtægt af deres Formue. Jeg tror, at man, efter at dette fornuftige Princip er blevet fastslaaet i Lovgivningen, vil have nogen Vanskelighed ved at komme bort derfra igen.

Det ærede Medlem Hr. Borghjerg mente ogsaa, at denne Lovgivning var ganske særlig byfjendtlig. Det er jo ogsaa et Slagord, der altid benyttes. Men det er aldeles givet, at de Artikler, der her er Tale om, ikke er foreslaaet under Hensyn til Forbruget paa Landet eller i Byerne, de er foreslaaet som alt det andet ud fra ganske bestemte fiskale Betragtninger: Skatten er taget dør, hvor der trods den høje

Beskatning viser sig at være et stigende Forbrug, hvor der altsaa er en Skatteevne og et Skattegrundlag, der kan være holdbart. Hvor et saadant stigende Forbrug ikke er til Stede, hvor der tværtimod er et synkende Forbrug, saaledes som Tilfældet er for Cigarernes Vedkommende, er der ikke foreslaaet nogen forøget Beskatning. Her er aldeles ikke noget Spørgsmaal om By eller Land, aldeles ikke Tale om at straffe den ene Art af Forbrug fremfor den anden, men her er Tale om det ganske simple skattepolitiske Hensyn, at man tager den forhøjede Skat dør, hvor Forbruget viser sig at være saa stærkt, at det kan bære den, stadig naturligvis indenfor Luksusrammen, og hvad er vel mere udpræget Luksus end Cigaretrykning?

Det ærede Medlem paaberaabte sig ogsaa Arbejdsløsheden og paastod, at den i Tobaksfaget var steget proportionalt med Skatten. Arbejdsløsheden i Tobaksfaget er steget proportionalt omtrent med de øvrige Luksusindustrier, som jo i høj Grad giver efter, hvor der er Spørgsmaal om Krisetider som dem, vi har gennemgaaet; men at det er Beskatningen, der har været Grunden dertil, viser sig for en ganske simpel Betragtning at være forkert, thi Forbruget og Produktionen af Cigaretter, som jo har faaet de sidste Skatteforhøjelser, er netop steget, og det samme gælder for Cigarillos. Derimod er Cigarforbruget gaaet tilbage, til Trods for at Cigarer jo ikke i de senere Aar har faaet nogen forøget Beskatning. Aarsagen hertil er ganske simpelt den, at man i en Krisetid gaar fra det dyrere til det billigere Forbrug, og her er ogsaa en Smagsretning, der gør sig gældende, en Smagsretning, der i høj Grad fører bort fra Cigarer og over til Cigaretter.

At et Lovforslag som dette, der netop er lagt saaledes an, at det skaaner den store brede Del af Tobaksproduktionen og Tobaksarbejderstanden, skulde kalde paa særlige Erstatningslove som i 1917, hvor man indførte en helt ny Beskatning, kan jeg ikke indrømme.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem Hr. Drachmann, som beklagede sig over, at der er hengaaet en hel Uge siden Fremsettelsen af Lovforslagene. Ja, det er ikke min Forseelse, hvis det overhovedet er nogen Forseelse. Det maa jo erindres, at der er særlige Forhold til Stede, og det plejer ogsaa altid at blive gjort gældende, ikke med Urette, at saadanne Forslag skal ligge nogle Dage, for at give Erhvervet Lejlighed til at udtale sig, og for at de ærede Medlemmer,